

TIL KONGEN

FRA NASJONAL SAMLING

ULOV ØDER LANDET

**Det offentlige liv må gjenreises
på rettssamfundets grunn.**

Stortinget må innkalles, utvise Trotsky og erstatte marxiststyret med en grunnlovsmessig nasjonal riksregjering

Nasjonal Samlings fører, VIDKUN
QUISLING, har 20. ds. sendt H. M.
Kongen et brev med nedenstående
innhold (mellemtitlene tilføiet av oss):

PA VEGNE AV NASJONAL SAMLING og de titusener av nordmenn utenfor bevegelsen som allerede har gitt vår nasjonale samlingsbevegelse sin erklærte tilslutning i Trotsky-saken, tillater jeg mig i ærbødighet å henvende mig til Deres Majestet med en henstilling om at Deres Majestet i denne alvorlige situasjon vil foranledige Stortinget innkalt i samhøve med grunnlovens paragraf 69, som gir Kongen rett til i overordentlige tilfeller å sammenkalle Stortinget utenfor den almindelige tid.

Dette overordentlige Storting må i overensstemmelse med en folkevilje som ikke er til å ta feil av, treffe en klar avgjørelse i Trotsky-saken og få Trotsky hurtigst mulig utvist av landet. Samtidig vil måtte bringes til ophør det uverdige og farlige forhold med landets regjeringsmakt i hendene på Trotskys norske tilhengere, lederne av det nu helt avslørte og kompromitterte såkalte norske arbeiderparti. Den landsskadelige marxist-regjering, som er utgått av et internasjonalt revolusjonsparti, og som er i avgjort strid med Norges konstitusjon og lover, må fjernes og erstattes av en grunnlovsmessig nasjonal riksregjering i samhøve med grunnlovens paragraf 12, som tillegger Kongen selv å velge sitt råd.

Hvorfor NS henvender sig til Kongen.

Den nuværende regjering er selv skyldig part i Trotsky-saken. Og til det nuværende Stortings eget tiltak på dette område har vi ingen tillit. Det har uten begrunnelse henlagt enhver aldri så berettiget og alvorlig henstilling i disse spørsmål. Stortingets borgerlige flertall er også selv blitt medskyldige i saken ved å bringe til makten marxist-regjeringen og godta Trotskys opholdstillatelse her i landet som en fullbyrdet kjensgjerning.

På den annen side vil Stortinget, hvis det nu satt sammen, utvilsomt måtte følge den så tydelig manifesterte folkevilje og ved sin avgjørelse kunne skjære gjennom Trotsky-affæren som nu forkludres av udfalne myndigheter.

Til nærmere begrunnelse av denne henstilling tillater jeg mig å anføre:

I.

Hvad Quislingsaken beviste.

Stortinget nedsatte som be-
kjent 25. april 1932 en spesial-
komité til å granske disse spørs-
maal. Dens flertall avga en inn-
stilling som blev vedtatt av Stor-
tinget med ca. 2/3 flertall i
slutten av juni samme år, og
hvorved bl. a. blev ansett klar-
lagt og bevist følgende kjens-
gjerninger som er blitt ytterli-
gere bestyrket ved den senere
utvikling, og som setter den nu-
værende situasjon i det rette
lys:

— at den 3. kommunistiske
Intern. i Moskva: KOMINTERN
med alle dens seksjoner og av-
delinger i andre land — selv om
den FORMELT er en uavhengig
organisasjon — i virkeligheten
er en revolusjonær RUSSISK
organisasjon, ledet og underholdt
av det russiske bolsjevikparti,

hvis ledelse er den egentlige rus-
siske regjering.

— at Norges kommunistiske
parti har forpliktet sig til å
underordne sig Kominterns le-
delse og således faktisk er gått
i en fremmed makts tjeneste.

— at Norges kommunistiske
parti og de øvrige kommunist-
iske organisasjoner i vårt land,
som er tilsluttet Komintern, un-
der russisk overledelse arbeider
for revolusjonær omstyrtelse av
vårt samfund og vår statsforfat-
ning, og oprettelse av proletaria-
tets diktatur og et Sovjet—Norge
under Moskva.

— at dette parti blandt annet
(visstnok i 1928—29) mottok
rundt 500 000 kroner fra Ko-
mintern,

— at urolighetene ved MEN-
STAD, som utviklet sig til op-

rørsartet kamp mot den civile ordensmakt, var et planlagt opprør som skulde gå over til reising i hele landet,

— at disse alvorlige optøier falt helt i trad med Kominterns planmessige anvisninger på hvordan en konfliktsituasjon skal utnyttes til veibet oppstand og revolusjon,

— at Arbeidernes faglige landsorganisasjon, som politisk er tilsluttet Arbeiderpartiet, i 1927—28 mottok ca. 1 million kr. fra bolsjevikene i Moskva, likesom det er en kjensgjerning at den nuværende handelsminister, MADSEN, i sin tid prøvde å lansere til Norge millionbeløp i gull fra Moskva i kommunistisk revolusjonssjemeid,

— at Det norske arbeiderparti ifølge sitt prinsipielle program kjemper for å erobre statsmakten og gjennomføre en marxistisk samfunnsorden, UTEN HENSYN TIL OM PARTIET HAR FOLKEFLERTALLET BAK SIG ELLER IKKE, altså med UTEN-OMPARLAMENTARISKE MIDLER,

— at Arbeiderpartiet IKKE har avbrutt alle forbindelser med Moskva, og at DET ER ARBEIDERPARTIETS LEDERES HENSIKT, SASNART DE FINNER TIDEN INNE TIL DET (d. e. sasnart samfundets maktmidler ansees tilstrekkelig undergravet) Å GÅ TIL EN VOLDELIG REVOLUSJON, OG UTEN HENSYN TIL FOLKETS FLERTALL SØKE Å EROBRE STATSMAKTEN OG I TILFELLE OPRETTHOLDE DENNE TILSTAND MED MAKT (DIKTATUR),

— at Arbeiderpartiet som et ledd i denne revolusjonsvirksomhet driver forsvarsmilitærisk arbeid som samler sig om følgende oppgaver:

- 1) full avveining og oppløsning av «hvite gardar» (hvilket senere er gjennomført med hjelp også av borgerlige stemmer),
- 2) å danne organiserte agitasjonsgrupper i hær og flåte,
- 3) så lenge den herskende klasse opprettholder militærvesenet og de hvite gardar, å danne Arbeidervern (røde gardar), og at slike arbeidervern er dannet på flere steder i vårt land,

— at Arbeiderpartiets arbeidervernkomité blandt annet bestod av de nuværende to forsvarsministre TORP og MONSEN samt justisminister LIE,

— at følgende uttalelse blev vedtatt enstemmig på A. I. F.'s

landsmøte påskedag 1928: «A. I. F. (Arbeidernes Idrettsforbund) må være den bevegelse som utdanner de sterke kadre arbeiderklassen kan hente sine stormtropper fra i de revolusjonære kamper som forestår, og som skal være gjennemsyret av uforsømlig hat til borgerskapskretsene.

Under henvisning til disse og lignende beviste kjensgjerninger, bl. a. at i flere år er pagått arbeide for å organisere avdelinger av den Røde Armé i vårt land, på Stortinget regjeringen å ha sin oppmerksomhet henvendt på disse forhold.

stortingsvalg 1933. For Norges kommunistiske partis vedkommende var forholdet endog det at dets medlemmer etter grunnlovens § 53 b skulde hatt sin stemmerett forfalt, idet Stortinget hadde fastslått at de må ansees for å være gått i en fremmed makts tjeneste.

Nasjonal Samling, som i mellomtiden var blitt stiftet, søkte forgleves å fremholde disse ting for myndighetene.

Således sendte Nasjonal Samling også etter valget 1933 en begrunnet henstilling til Stortinget om at de nyalgte representanter for Arbeiderpartiet ikke måtte tillates å ta lovlig sete i det nye Storting, før de høytidelig hadde opgitt sitt revolusjonære program. Men her som på alle områder i disse spørsmål sabotertes norsk lov og Stortingets vedtak av 30. juni 1932.

Forræderi!

Etterhånden utviklet da forholdene sig også følgeriktig derhen at vi først fikk en marxistisk stortingspresident og til slutt en marxistisk regjering. Bondepartiet sluttet den allianse med revolusjonspartiet som dette søkte overensstemmende med den «folkefront-taktikk» som Moskva har gitt anvisning på.

Støttet til denne marxistiske «folkefront» blev revolusjonspartiet stikk i strid med Norges konstitusjon og lover overlatt regjeringens makt.

Mowinckels og Hundseids lettsindige spill med vårt lands skjebne.

Det er helt uforståelig at Bondepartiet etter Stortingets vedtak av 30. juni 1932 kunde gå til en så lovstridig og uforsvarlig handling.

Det er like uforståelig og uforsvarlig at den avgående statsminister, hr. Mowinckel, kunde råde Deres Majestet til å overlate regjeringens makt til revolusjonspartiet og som statsminister kontrastegnere marxist-regjeringens utnevning. Hr. Mowinckel var med på Stortingets vedtak i 1932, hvis realiteter ikke siden er endret undtagen i skjerpene retning. Han har offentlig skriftlig fastslått at Stortingets undersøkelser hadde på ny bekræftet «Arbeiderpartiets revolusjonære og forfatningsfiendtlige innstilling» («Tidens

II.

Rettsordenens forfall i Norge.

Arbeiderpartiet fremdeles solidarisk med Moskva.

Den avgjort lovstridige og landsskadelige virksomhet som drives av det såkalte Arbeiderparti og Norges kommunistiske parti og av disse partiers internasjonale forbindelser og overlevelse, var således klarlagt, og Stortinget hadde pålagt rette vedkommende myndigheter å ta sig av disse alvorlige spørsmål. Til overflod erklærte også Arbeiderpartiets parlamentariske fører, nuværende statsminister Nygaardsvold, ved sakens avslutning i Stortinget demonstrativt på partiets vegne at «Det norske arbeiderparti er et revolusjonært klassekampparti». Likesom Arbeiderpartiets landsmøte etter det formelle brudd med Moskva, hadde vedtatt en uttalelse hvoretter partiet «i full og ubrytelig solidaritet står sammen med de revolusjonære arbeiderpartier i alle land, og at det fremdeles vil følge de kommunistiske prinsipper og retningslinjer». En erklæring som senere aldri er tatt avstand fra.

At Stortinget ved sakens behandling derimot ikke uttalte hvad der skulde gjøres mot de revolusjonære ledere blev begrunnet med den selvfølgelighet at det er de administrative og rettslige myndigheter som har å foreslå og foreta denslags. Stortinget understreket dette uttrykkelig ved å pålegge regjeringen å ha sin oppmerksomhet henvendt på det revolusjonære undergravningsarbeide.

Loven saboteres.

Da jeg som forsvarsminister imidlertid kort tid etter i videre forfølgelse av samme sak, og som en nødvendig konsekvens av Stortingets vedtak, tok op den såkalte Kullmann-sak som falt innen mitt embedsområde, for

fra det utgangspunkt også å bidra til å ta rullet op og ordnet rettslig med hele spørsmålet, møtte sakens alvorlige og grundige behandling avgjort motstand såvel hos regjeringens ledelse som hos påtalemyndigheten (riksadvokaten). Det hele skulde innskrenkes til et civilt søksmål mot kaptein Kullmann, som dog bare var en person av helt underordnet betydning i denne omfattende samfunnsfiendtlige virksomhet.

Til slutt gikk dog regjeringen med på følgende:

- 1) At saken mot kaptein Kullmann, redaktør Tranmæl og de andre revolusjonære arbeidere skulde undergis videre etterforskning under strafferettslig synspunkt.
- 2) At regjeringen skulde nedsette et sakkyndig utvalg for å utarbeide forslag til effektive foranstaltninger mot det revolusjonære undergravningsarbeide.
- 3) At som positiv foranstaltning til å avskaffe klassekampen skulde spørsmålet om et korporativt samarbeide mellom arbeidere og arbeidsgivere utredes.

Imidlertid blev Bonderegjeringen styrtet, og Venstre regjeringen som kom til makten, lot disse spørsmål drive som før.

På skråplanet.

Efterat Stortinget hadde klarlagt den revolusjonære landsforræderske virksomhet og dens mål, skulde det vært vedkommende myndigheters ufravikelige plikt å sørge for at Arbeiderpartiet oppga sitt ulovlige marxistiske program før det fikk anledning til å delta i det nye

Tegn» 6. juli 1932), og han avviste etter stortingsvalget 1933 Arbeiderpartiets krav på regjeringmakten under henvisning til dets revolusjonære aksjoner.

Også de øvrige borgerlige representanter i det nuværende Storting har uten alvorlig protest godtatt dette uverdige regjeringsforhold som under alle omstendigheter er lovstridig. Og dog er det både i folket og i Stortinget et anti-marxistisk flertall, hvis nasjonale og rettslige plikt det burde være å sørge for at landet har en regjering som står på lovens grunn.

Den farlige utglidning.

Vår nasjonale samlingsbeveelse har gjort alt i sin makt for å hindre denne farlige utglidning. Nasjonal Samling har også ved enhver anledning protestert mot at den forfatningsstridige marxist-regjering opprettholdes, og har konsekvent nektet å anerkjenne den som landets lovlige regjering. Særlig har vi i en henstilling til Stortinget 7. februar i år protestert mot at de ansvarlige myndigheter intet effektivt gjør for å hindre landets fremadskridende bolsjevisering. Vi krevet marxist-regjeringen fjernet, og pekte konkret på positive rådbotter.

Likeledes har jeg på Nasjonal Samlings vegne anmeldt den nuværende justisminister, statsråd Trygve Lie, for hans lovstridige forhold, i særdeleshet i forbindelse med den revolusjonære arbeideridrettsorganisasjon (A. I. F.) og dens forhold til Moskva.

Allt uten direkte resultater.

Tiden har vist at våre bekymringer for utviklingen er berettiget.

Vare alvorlige og saklige begrunnede henstillinger er blitt vedlagt protokollen. Være henvendelser til påtalemyndighetene er henlagt uten saklig behandling, og A. I. F. til og med bevilget statsstøtte. Men utviklingen og stillingen idag viser at våre bekymringer for utviklingen var berettigede. Nasjonal Samling er det eneste politiske parti som i disse for landet så livsviktige spørsmål har stått på lovens og forfatningens grunn og konsekvent hevdet klare og rene linjer.

Marxismen — maskert forbrytelse.

Den skjebnesvangre grunnfeil som er gjort, er den at marxismen overhodet er blitt anerkjent som politisk lære og bevegelse, mens den i virkeligheten er en farlig internasjonal sammensvergelse av forbrytersk natur som under politisk maske har tilranet sig makten over arbeiderbevegelsen.

III.

Trotsky-affæren, et ledd i et mangeårig systematisk undergravningsarbeide.

Jeg har tillatt mig å fremstille disse forhold så utførlig, fordi de danner bakgrunnen for den aktuelle situasjon omkring Trotsky-affæren. Denne kan ikke betraktes som et isolert tilfelle. Den er et ledd i et mangeårig systematisk undergravningsarbeide og også i en årelang serie av undfallenhet og forsømmelse, i første rekke fra Justisdepartementets side, hvem opsynet med lovens overholdelse påligger. Jeg tillater mig i den forbindelse å henvise til den skrivelse om «Rettsordenens forfall i vårt samfund» som Nasjonal Samling 24. mars 1934 sendte Deres Majestet og regjeringen.

Trotsky's oprørsvirksomhet og myndighetenes servilitet.

Hvad angår selve Trotsky's virksomhet, tillater jeg mig å henvise til de redegørelser som er offentliggjort i vårt hovedorgan «Fritt Folk» i denne måned. Revolusjonseksperter Trotsky, som har spillet en slik makaber rolle i den bolsjevikiske revolusjon, og hvis egentlige navn er Bronstein, blev smuglet inn i Norge av marxist-regjeringen under det falske navn Sedov, direkte i strid med et tidligere uttrykkelig stortingsvedtak i saken og mot en avgjort folkemening som ikke vil ha Trotsky i Norge.

Det er nu til overflod bevist at han har brutt på det groveste de forutsetninger som regjeringen har søkt å kamuflere hans opphold her i landet med. Han har den hele tid drevet aktiv revolu-

sjonær virksomhet. På en måte som er oplagt landsskadelig har Trotsky med regjeringen og regjeringspartiets vitende og samtykke gjort Norge til basis for den 4. kommunistiske internasjonale som står under hans ledelse. Den har seksjoner i de fleste land, og arbeider for kommunistisk verdensrevolusjon (dermed også i Norge) og samtidig for å styrte den nuværende diktator i Russland og innta hans plass.

Dette dobbelte og forbryterske renkespill er nu avslørt, men kan narsomhelst bringe uoverskuelige ulykker over land og folk.

Det har vakt en voldsom harme at myndighetene istedenfor å undersøke Trotskys graverende forhold på en tilbørlig måte, har undlatt å kontrollere hans virksomhet og forspildt chansen til å sikre sig ytterligere bevismidler mot hans internasjonale forbrytervirksomhet. Istedenfor å behandle Leo Bronstein-Trotsky som den masse-morder og storforbryter han er, der konspirerer også mot den norske stat og det norske folks liv og sikkerhet, settes med uvant energi og hurtighet hele rettsapparatet igang for å få dømt fem NS-folk. Hr. Trotsky derimot behandles av myndighetene som en fyrstelig gjest, og er selv frekk nok til å forlange at der nedsettes en regjeringskommisjon, formentlig sammensatt av partifeller, for å undersøke hans forhold. Saken mot ham henlegges uten forsvarlig undersøkelse. Og istedenfor en betryggende rettslig avgjørelse, skal spørsmålet om hr. Trotskys fortsatte opphold her i landet nu avgjøres administrativt av de samme myndigheter som har undlatt å kontrollere hans virksomhet, og i siste instans av marxistregjeringen selv, Trotsky's medsamsvorne og medskyldige.

Hver nordmanns plikt og rett.

Den usikkerhet og utrygghet for utviklingen som er opstått i vårt folk som følge av denne myndighetenes sviktende holdning til disse spørsmål, er en medbestemmende grunn til at vi har funnet å burde henvende oss direkte til Deres Majestet. Når statens embedsmenn ikke gjør sin plikt, fremkaller de en situasjon som kan utvikle sig til at innbyggerne selv vil opptre til forsvær for rettsordenen og de

grunnleggende prinsipper som samfundet er bygget på.

Jeg har våget å henvende mig til Deres Majestet i denne sak også av den grunn at jeg i sin tid som medlem av Deres Majestets Råd tok disse spørsmål op i Norges Storting for å hjelpe til å avvende de dødelige farer som jeg ut i fra et grundig kjensskap til disse ting vet at de innebærer for land og folk.

IV.

Regjeringspartiets krigspolitikk.

Norges nøytralitet brutt.

Disse forhold er så meget alvorligere som det marxistiske regjeringspartis politikk også har brutt Norges nøytralitet og trekker landet inn i krigspolitikken, stikk i strid med ønsket hos 99 procent av det norske folk, som vil at landets nøytralitet skal opprettholdes, og som ikke vil gå i krig uten for å forsvare landets grenser og dets frihet og sikkerhet.

Revolusjonspartiets ledere er ifølge sitt prinsipielle program og hele sin innstilling solidariske med Sovjetsamveldet, verdensbolsjevismens basis, og fører en landsskadelig utenrikspolitikk i overensstemmelse hermed.

Verdensbolsjevismen,

som det nuværende regjeringsparti bevislig er et ledd i, arbeider systematisk på å knekke de nasjonale bevegelse som blokker veien for den røde verdensomveltning. Dertil er marxistene på det rene med at deres system ikke kan gjennomføres i de enkelte land uten diktatur og borgerkrig likesom de også er klar over at i denne borgerkrig vil de ikke kunne seire uten at folkene er svekket gjennom ytre krig.

Av partipolitiske grunner deltar således det nuværende regjeringsparti i verdensbolsjevismens inncirkling og undergravning av Tyskland og Italia og trekker Norge inn i Kominterns krigspolitikk. Revolusjonspartiets endrede holdning til Folkeforbundet er diktert utelukkende av hensynet til Sovjetsamveldet og fremme av marxismen internasjonalt og nasjonalt, således som det gjentagende klart er kommet til uttrykk i partiets presse av dets ledende menn.

Åpenlys partitagen for Sovjetveldet i tilfelle av krig.

Regjeringspartiets anerkjente utenrikspolitiske spesialist skriver således i partiets offisielle månedsskrift «Det 20. århundre» hefte 5, mai 1936, at for å være med å hindre nazismen i å bre seg utover Europa som en oljeflekk på et trekkpapir, er det nødvendig at Arbeiderpartiet og dets regjering går aktivt inn for å gjøre Folkeforbundet effektivt og erklærer sig villig til å påta sig det ansvar og all den risiko som det fører med sig, d. v. s. krig.

Gjennom denne politikk er Norge idag bragt i den stilling at vår nøytralitet er brutt, at vi har forpliktet oss i forsvarsallianse med Sovjetsamveldet og til i tilfelle av krig å la den røde armé slippe inn i vårt land.

Og regjeringsorganet «Arbeiderbladet» skriver i en leder 13.

mai 1936 like ut at en aktiv og positiv folkeforbundspolitik må i tilfelle av at Sovjetunionen kommer i krig stille sig på Sovjets side mot reaksjonen, fascismen, og nazismen. «Den norske arbeiderbevegelse vil selvsagt i en gitt situasjon forsvare arbeider- og bondestaten med alle de midler som står til dens rådighet», skriver regjeringsorganet.

Regjeringspartiet støtter de spanske kommunister.

Det må også fremholdes at regjeringspartiet i samarbeide med verdensbolsjevismen, og efter alt å dømmes ifølge en parole fra Moskva, også har brutt Norges nøytralitet ved å blande sig op i den spanske borgerkrig med bevilgning og innsamling av betydelige pengemidler til våben for de spanske kommunister. Norge engasjeres også ær i en europeisk konflikt.

Samtidig som revolusjons- og

regjeringspartiet således bryter Norges nøytralitet, har dets ledere med velberåd hu gjort sitt beste til å ødelegge landets forsvarsevne. Norges nøytralitet er brutt politisk. Vi er innviklet i en landsforrædersk politikk som fører til krig, uten engang på noen måte å være forberedt militært.

V.

Den eneste fredelige løsning.

Det burde være klart for enhver, at de foran berørte kjensgjerninger angående det nuværende regjeringspartis virksomhet og dets intrigante gjest, revolusjonseksperter Leo Bronstein — Trotsky, innebærer i disse urolige tider slike farer og dertil en slik vanære for vårt land at dette utålelige forhold snarest mulig må likvideres.

Denne livsviktige sak har denne gang tatt en slik form

og reist en så sterk og berettiget reaksjon i det norske folk at saken nu endelig engang må tas med redelig alvor av alle ansvarlige. Det krever med landets grunnlov og lov i ryggen det overveldende flertall i vårt folk med stadig økende styrke. Det krever også hensynet til rikets sikkerhet og velferd og nasjonens ære. Den negang lar saken sig ikke undertrykke.

Såvidt vi kan se finnes imidlertid nu ikke noen annen fredelig løsning på dette spørsmål enn Deres Majestets personlige initiativ. Det er under de nuværende omstendigheter veien til å føre vårt offentlige liv tilbake til rettsamfundets grunn, og den eneste utvei som gjenstår til å hindre at begivenhetenes utvikling også i dette land, kanskje hurtigere enn de fleste aner, vil kunne ta en skjebnesvanger vending.

I ærbødighet

Vidkun Quisling.